പള്ളികഥകൾ

മിനികഥകൾ പത്ത്

ജോയിക്കുട്ടി, ഡിട്രോയിറ്റ്

വളരെ ദീഘ്കാലങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് പ്രിയ ജോസഫ് അച്ചനും ഞാനും കൂടെ സംസാരിക്കുന്നത്. അച്ചൻ വളരെ തിരക്കിലായിരുന്നു; ഞാനും. സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോളാണ് തുടച്ചയായി പള്ളികഥകൾ ഇനിയും പറയാനുണ്ടല്ലോ എന്നോർത്തത്. കേൾക്കാൻ എനിക്കും വളരെ താല്പമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പള്ളികഥകൾ എഴുതിയിട്ടും വളരെകാലമായല്ലോ!

ജോസഫ് അച്ചന്റെ സുഹൃത്തായ ഒരച്ചനാണ് ഇക്കഥ അദ്ദേഹത്തോട് പറഞ്ഞത്. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവ കഥയായിട്ടാണ് പറഞ്ഞത്.

ആമ്മീൻ അപ്പച്ചൻ

നമ്മുടെ കൊച്ചച്ചൻ പുതുതായിട്ട് ഒരു പള്ളിയുടെ ചുമതല ഏറ്റെടുത്ത ശേഷം അവിടുത്തെ രീതികളുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

ഒരച്ചൻ പുതുതായി ഒരു പള്ളിയുടെ ചുമതല ഏറ്റെടുത്ത ശേഷം ആ സ്ഥലവും ചുറ്റുപാടുകളും ആൾക്കാരുമെല്ലാമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ ഒരല്പം പരിശ്രമിച്ചിട്ടു മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളല്ലോ. അതിൽ ചില പ്രത്യേക തരം ആൾക്കാരുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ വളരെയധികം സമയം മാത്രമല്ല പരിശ്രമവും കൂടെ വേണ്ടി വരുമല്ലോ.

വ്യത്യസ്തരായ മാതാപിതാക്കളിൽ ജനിച്ച ഭാര്യാഭത്താക്കന്മാർ, അതുപോലെ വ്യത്യസ്തരായ മാതാപിതാക്കളിൽ ജനിച്ച മക്കൾ ഇങ്ങിനെയുള്ള പള്ളിയിലെ തന്നെ എല്ലാവരുമായി പൊരുത്വപ്പെടണമെങ്കിൽ തന്നെ വളരെ പ്രയാസമാണല്ലോ.

വെറുതെ ആരാധന നടത്തി പോകുന്നതുപോലെയല്ലല്ലോ ചുമതല ഏറ്റെടുത്ത് നടത്തേണ്ടത്. എല്ലാവരുടേയും പ്രീതി നേടണമെങ്കിൽ വളരെ പ്രയാസമാണല്ലോ. സാധാരണ ഒരച്ചന് ആ പള്ളിയിലെ എല്ലാവരുടേയും പ്രീതി നേടി മുമ്പോട്ട പോകാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ.

അതുകൂടാതെയാണ് നാട്ടുകാരുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കേണ്ടത്. ഇത്രയും ദുഷ്ക്കരമായ ഒരു പണി വേറെയില്ലല്ലോ.

നമ്മുടെ കൊച്ചച്ചനും ജനങ്ങളുമായി പൊരുത്വപ്പെട്ടുപോകാൻ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയം. അച്ചായന്മാരെ ഒരു വിധം ചാക്കിട്ടു പിടിക്കാം. കൊച്ചമ്മമാരേം പിണക്കാതെ നിത്താം. എന്നാൽ രണ്ടും കെട്ട പിള്ളാരെ ഒതുക്കി നിത്താനാണ് ഏറ്റവും പ്രയാസം. പുതിയ തലമുറയിൽപ്പെട്ടവരോട് പഴയ തലമുറക്കാരുടെ രീതിയിൽ പിടിച്ചാൽ ഒന്നും ഒതുങ്ങത്തില്ലല്ലോ. അവക്ക് പുതിയ പുതിയ ആശയങ്ങളായിരിക്കമല്ലോ തലയിൽ കിടന്ന് കറങ്ങുന്നത്. പിതാക്കന്മാർ പഠിപ്പിച്ച കാര്യങ്ങളല്ല അവക്ക് വേണ്ടത്. അവരുടെ ബുദ്ധിയിൽ ഉദിച്ചുയരുന്ന പുതിയ പുതിയ ആശയങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കിയില്ലങ്കിൽ പിന്നെ പൂരമായിരിക്കും. ഇക്കൂട്ടരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ വളരെ പ്രയാസവുമാണ്. ഇവരുടെ മനസ്സിൽ കൂടെ പൊന്തി വരുന്ന നൂറു നൂറു ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മറുപടി പറയാൻ പ്രത്യേകം കളരിയിൽ പോയി അഭ്യസിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ പറ്റുകയുള്ളു.

നമ്മുടെ കൊച്ചച്ചൻ ആരാധനയെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ഏറ്റവും അവസാനം വഴ്വ് പറഞ്ഞു കഴിയുമ്പോൾ ജനങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിച്ച് ആമ്മീൻ പറയാറുണ്ട്. ആമ്മീൻ എന്ന വാക്കിന്റെ അത്ഥം അപ്രകാരം തന്നെ എന്നാണ്. സാധാരണ അത് പള്ളിയിലെ എല്ലാവരും കൂടെ ഒന്നിച്ചാണ് പറയുന്നത്. അതാണ് എല്ലാ പള്ളിയിലേയും രീതിയും.

എന്നാൽ നമ്മുടെ പള്ളിയിൽ എല്ലാവരും കൂടെ ഒന്നിച്ചു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞശേഷം ഒരാൾ മാത്രം അത് തനിയെ പറയും. ആ പള്ളിയിലെ ഏറ്റവും പ്രായം കൂടിയ അപ്പച്ചനാണ്. ഈ അപ്പച്ചന്റെ കണ്ണും കാണത്തില്ല ചെവിയും കേൾക്കത്തില്ല ന്നാണ് പൊതുജനാഭിപ്രായം. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഈ പറയുന്ന യാതൊരു കുഴപ്പവുമില്ല. അച്ചൻ പോലും പള്ളിയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിന് മുമ്പ് ഇദ്ദേഹം പള്ളിയിൽ ഒരു വടിയുമൂന്നി എത്തിച്ചേരും. പള്ളിയുടെ ഏറ്റവും പുറകിൽ പോയിരിക്കും. ചൊല്ലുകളൊന്നും വിട്ടുകളയാതെ ചൊല്ലും. എല്ലാം മനപ്പാഠമാണ്. എല്ലാക്രമങ്ങളും ഹൃദിസ്ഥമാണ്. സഭയിലെ മെത്രാച്ചന്മാക്കുള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ പള്ളികാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ആരാധനാ ക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ അറിവ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. പ്രാത്ഥനകളൊന്നും കാണാപ്പാഠം പഠിച്ചതല്ല; പുസ്തകത്തിൽ നോക്കി പഠിച്ച് ശീലിച്ചതല്ല. ഓമ്മ വെച്ച നാൾ മുതൽ അമ്മയുടെ കയ്യേൽ പിടിച്ച് പള്ളിയിൽ പോയ് നിന്ന് ചൊല്ലി പഠിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

എന്തായാലും മറ്റെല്ലാക്കാര്യത്തിനും അദ്ദേഹം സഹകരിക്കമെങ്കിലും അവസാനത്തെ വാഴ്വിന്റെ സമയം എല്ലാവരും ആമ്മീൻ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞ ശേഷം പരിപൂണ്ണ നിശബ്ദതയിൽ അപ്പച്ചന്റെ നീട്ടിപ്പിടിച്ച് നല്ല ഇമ്പത്തിലുള്ള ആമ്മീൻ വെളിയിൽ വരുന്നത്. ഈ സമയം പള്ളിയിലെ എല്ലാവരും അടക്കിപിടിച്ച് ചിരിക്കും. ഇത് സാധാരണ ഒരു പതിവാണ് ആ പള്ളിയിൽ. തന്മൂലം പള്ളിക്കാർ അദ്ദേഹത്തിന് ''ആമ്മീൻ അപ്പച്ചൻ'' എന്ന് അപരനാമവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അക്കാര്യം അദ്ദേഹത്തിന് അറിയുകയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ കേൾക്കെ ആരെങ്കിലും ആപേര് പറഞ്ഞാൽ, പള്ളിയാണെന്നെന്നും നോക്കാതെ അവിടെ നിന്ന് മുഖമടക്കം ഒരാട്ടുകൊടുക്കും. ഇത് പലക്കും അനുഭവമുള്ളതിനാൽ ആരുമൊന്നും ഉരിയാടതെ സ്ഥലം വിടും.

ആദ്യമായി നമ്മുടെ കൊച്ചച്ചൻ ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അന്തം വിട്ടുപോയി. ഒരല്പസമയം ഉമിനീർ വറ്റിയ ഒരനുഭമുണ്ടായി. അന്ന് അങ്ങിനെ കടന്നു പോയി പിന്നത്തെ ആരാധനാ സമയത്തും ഇതു തന്നെ ആവത്തിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ കൊച്ചച്ചൻ ആ പള്ളിയിലെ തന്നെ പലരോടും വിവരം അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ ഇത് പണ്ടു മുതലേ നടന്നു വരുന്നതാണെന്നും ആരേക്കൊണ്ടും ഇതിന് പ്രതിവിധി ഒന്നും ചെയ്യാൻ പറ്റിയിട്ടില്ലന്നും മനസ്സിലായി. കൂടാതെ ആ പള്ളിയിലെ ഏറ്റവും ധനാഢ്യരായ കുടുംബത്തിലെ കാന്നോരാണെന്നും പള്ളിയ്ക്കും കത്തനാക്കുമെല്ലാം കൈനിറയെ കൊടുക്കുന്നവരുമായതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും അത് സഹിച്ച് ഒന്നും പറയാതെ കഴിഞ്ഞു കൂടുകയാണെന്നും മനസ്സിലായി.

എന്തായാലും നമ്മുടെ കൊച്ചച്ചൻ അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ച് ഒന്ന് ഗുണദോഷിച്ചു. ഫലമുണ്ടായി; അടുത്ത ദിവസം തന്നെ കൊച്ചച്ചനെ ആ വീട്ടുകാർ വിളിച്ച് കാര്യമായി നല്ല ഭക്ഷണം കൊടുത്ത് സൽക്കരിച്ചു. പോകാൻ നേരം കൈ നിറയെ കൊടുത്തും വിട്ടു.

കൊച്ചച്ചന് എന്നിട്ടും അടക്കമായില്ല. ഇതിന് ഒരു പരിഹാരം കണ്ടേ അടങ്ങൂ എന്ന വാശിയിലായി; പക്ഷേ ആരോടും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അടുത്ത ആരാധന എല്ലാം തീരാറായപ്പൊൾ കൊച്ചച്ചൻ വാഴ്വിന് മുമ്പായി എല്ലാവരോടുമായി പറഞ്ഞു ''വാഴ്വ് ഞാൻ ചൊല്ലി കഴിയുമ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട അപ്പച്ചൻ ആമ്മീൻ പറയുമ്പോൾ മാത്രം എല്ലാവരും ആമ്മീൻ പറയാവൂ''